

Mark Harrison tvoří spolu s Rogerem Cooterem, Stevem Sturdym a Christopherem Lawrencem, skupinku historiků, kteří ve Velké Británii za posledních přibližně 15 let značně přispěli ke zvelebení specifického vědeckého pole snoubícího válku s medicínou a opustili tak pole působnosti oficiálních dějin vycházejících z vojenské lékařské instituce.

Ta se zasloužila o sběr údajů a rekonstrukci dějin vojenských jednotek, ale v institučním a paměťovém zájmu se často zaměřovala na obraně zdravotnických služeb a medicínských inovací, jež považujeme za šťastný důsledek konfliktů: zkrátka, válkou bylo dosaženo pokroku.

Proto práce, které prostřednictvím tázání kulturní, sociální i politické povahy zkoumaly vzájemné působení mezi – slovy M. Harrisona – „medikalizací války a militarizací medicíny“, přispěly k osvěžující historiografické obrodě dějin, tradičně nazývaných „dějinami lékařství“ – k obnově, která bohužel vůbec nepoznala odezvu Francie.

Ve vojenské oblasti tento pojem vyjadřuje přizpůsobení lékařských prostředků extrémně častým posunům bitevního pole ve zcela zmechanizovaném konfliktu, kdy je nutné přehodnotit/zaujmout nový přístup k rozdělení zdravotnických jednotek, jejich činnost v pohybu či jejich oběh ve vzduchu a na zemi.

Myšlenka efektivity vztažená na lidské tělo pak implikuje rozvoj medicíny jako nástroje maximalizace potenciálu, zvýšení lékařské odbornosti za účelem definování a regulace potřeb jednotlivců ve válce, zefektivnění řídicích postupů, kdy britští velitelé ve své činnosti nyní berou prvořadý zřetel na hygienu a profylaxi, což neplatí u velitelů německých.